

Kedves magyar Testvéreim!

Biztos vagyok benne, hogy ez a megszólítás mindnyájatokra igaz. Igaz, mert különben nem lennétek ma itt.

Nekem is itt van a helyem köztetek, de az Úr másként igazította a dolgomat. Ha így nem is, de lélekben veletek vagyok és ezúton küldöm minden felvidéki nevében üdvözetemet Péderből.

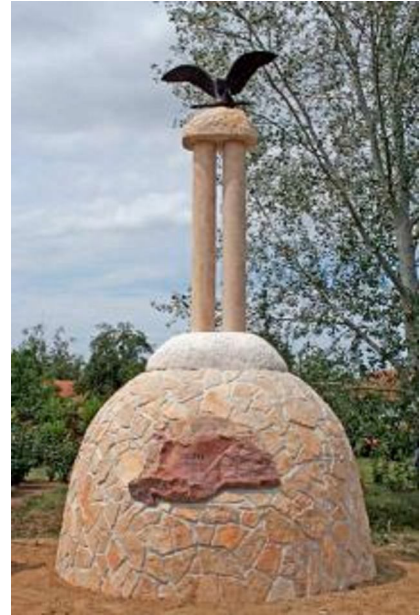
Nem tudom öröm, vagy bánat -e, hogy ma itt kell lenni. Jobb lenne, ha nem kellene ilyen emlékműveket avatni.

Jobb lenne, ha nem is tudnánk, hogy van valahol egy kastély, ahol a világ sírásói megásták azt a gödröt, amiről azt hitték, ha beletaszítanak, akkor elveszünk. De mi nem veszünk el. Nincs akkora gödör, nincs annyi ásó, lapát, nincs annyi hitvány kubikos, aki ki bírná ásni a magyarok sírgödrét. Próbálkoznak, de hiába. Mi itt vagyunk és itt is leszünk. Itt a Felvidéken, Kárpátalján, Erdélyben, Délvidéken és minden elbitorolt magyar földön.

Ne féltsetek és főleg ne sajnáljatok minket. Mi megtanultunk harcolni a megmaradásért. Fegyverrel, puszta kézzel, szóval, egy kézfogással, ha nem maradt más akkor az egymásra pillantásokkal. Akik megmaradtunk tudjuk, hogy élni kell és lehet. Élni kell és remélni. Remélni egy szebb jövőben. Ezért is fontos, hogy jeleket hagyjunk mindenütt. Jeleket, kopjafákat, emlékműveket. Jeleket az utánunk jövőknek, hogy bevégezzék a szent feladatot. Ez az emlékmű is egy ilyen jel, mely messziről mutat a jövőbe. Szívemből kívánom, hogy mihamarább eljőjön az a pillanat, amikor újfajta emlékműveket kell majd állítanunk.

Új jeleket, hatalmas kőtömbökből, ami egy nagy és erős nemzetet jelképez. Minket magyarokat. Nem felvidékieket, erdélyieket, kárpátaljaiakat, magyarországiakat, hanem minket **MAGYAROKAT**.

Végül engedjétek meg, hogy egy verssel zárjam soraimat, melyet koszorúként iderakok az emlékműhöz.

MARADUNK!

Mindenünk
el akarták venni!
De a levágott ágak
gyökeret vertek.
Megmaradtak,
a bátrak,
akik mertek
magyarnak lenni.

Baráti öleléssel,

Köböl Zoli, Péder – Felvidék
2009. június 5.

<http://kobolzoltan.extra.hu/>